

[Ove Hansen.]

funktionærer, er det, fordi det er tvingende nødvendigt for selskabet. Man mangler simpelt hen arbejde.

Jeg frygter, at der i den kommende tid bliver mange afskedigelser, og at ledigheden inden for byggefagene måske bliver af længere varighed, dersom ikke folketinget omgående forbedrer vilkårene for boligbyggeriet.

Det kunne naturligvis ved en debat som denne være fristende at angribe den tidligere regering for den boligpolitik, regeringen førte, og for den boligmisere, som nu er opstået. Jeg skal imidlertid afholde mig herfra. Det er mere nødvendigt at koncentrere sig om løsningen af problemerne. Jeg vil dog gerne tilføje, at det er min opfattelse, at den tidligere boligminister, hr. Hastrup, gerne havde ønsket bedre vilkår for byggeriet, men det var formentlig ikke muligt for hr. Hastrup at få den daværende regerings fulde tilslutning dertil. De alvorlige økonomiske problemer var vel medvirkende til, at støtten til boligbyggeriet blev stærkt begrænset.

Den nuværende boligminister har naturligvis samme økonomiske problem at skulle tage hensyn til, men alligevel fremsætter ministeren nu nogle lovforslag, der — det skal erkendes — koster penge, men samtidig, hvad jeg anser for at være meget væsentligt, reducerer mulighederne for spekulation i bolignøden. Det sidste tilfredsstiller mig særdeles meget.

Folketinget har naturligvis pligt til at tage hensyn til økonomien, også når det gælder boligbyggeriet. Men jeg deler ministerens opfattelse af, at tilvejebringelse af boliger til de mange boligsøgende er så påkrævet, at boligbyggeriet unægtelig må have en fortrinnsstilling. I min tid som borgmester fik jeg daglig henvendelser fra mange boligsøgende, der kom og bad om at få en lejlighed, og trods det, at man i kommunen byggede i hundredvis af lejligheder om året, måtte jeg i langt, langt de fleste tilfælde bedrøve de boligsøgende med negativt svar. Det var naturligvis ubehageligt at skulle give et sådant svar til de boligsøgende, der jo ikke kom med et urimeligt, men et berettiget krav om bare at få en bolig.

Det er også min opfattelse, at man i den sociale forvaltning kan tale med om, hvad

mangel på boliger medfører af uheldige familiemæssige tilstande, og om de ikke ubetydelige beløb, der må anvendes på andre områder som følge af, at familier ikke kan få boliger og dermed leve en menneskeværdig tilværelse. Den støtte, der ydes til boligbyggeriet, kan ikke alene betragtes som en udgift. Der findes også en indtægtsside. Det er blot ikke muligt at registrere denne indtægtsside. Det er naturligvis glædeligt, at der er egne i vort land, hvor boligproblemet ikke er så påtrængende, men omkring de større byer og i særdeleshed her i hovedstadsområdet er problemerne fremdeles store.

Om de fire lovforslag, som boligministeren nu har fremsat, skal jeg sige, at jeg er særdeles tilfreds med lovforslaget om ejerlejlighederne. I princippet går forslaget nu ud på, at ejerlejligheder i fremtiden begrænses til nybyggeriet. Sådan burde det efter min mening altid have været, men boligforliget i 1966 tillod jo indretning af ejerlejligheder i det bestående byggeri. Boligforliget var, som navnet siger, et kompromis, og ethvert politisk kompromis betyder, at parterne må slække på nogle af de principielle synspunkter. For socialdemokratiet var det dengang afgørende ved forliget, at renten blev fastlagt i det almennyttige og sociale byggeri, at et antal lejligheder blev sikret fuldført, og at en boligsikringsordning gav betydelige lettelser for lejere med mindre indkomster.

Vi vedstår naturligvis vort ansvar for ejerlejligheder i den bestående boligmasse, men jeg må vel have lov til at tilføje, at det ikke skortede på advarsler. Ved at indføre ejerlejlighedsprincippet i bestående, ofte ældre ejendomme blev et nyt spekulationsobjekt tilvejebragt, og det tør nok siges, at der er spekuleret i de 5 år, der er gået siden boligforliget. Smarte ejendomsbesiddere og pengestærke spekulanter har udnyttet bolignøden og tjent store penge på den. At sælge en ejendom i småbidder bringer ingenlunde prisen på en ejendom ned.

Der er naturligvis folk, der gerne vil erhverve en god lejlighed, og det er der ikke noget at sige til, det er forståeligt. Det skal de have lov til, og det burde i og for sig være myndighederne uvedkommende. Men det må være en forudsætning, at lovgivningsmagten forhindrer enhver form for misbrug, og det kan ske ved, at det kun bli-